

καλὸς καὶ ὠραῖος κόσμος αὐτῶν, ἡ εὐρύτης καὶ φιλόκαλος διακόσμησις τῶν αἰθουσῶν, καὶ πρὸ πάντων ἡ ἀπαράμιλλος τῆς οἰκοδομητικῆς εὐπροσηγορία, ἥτις, μετὰ τὸν φωτισμὸν καὶ τὴν μουσικὴν, εἶνε τὸ πρῶτον ἀπαραιτήτων ἐνὸς χοροῦ, ἀπετέλεσαν σειρὰν εὐφροσύνων συναισθημάτων, ἃς θὰ ἐνθυμώμεθα ἐπὶ πολὺ.

Ἐκεῖ ἡ διαβολικὰ διημιφισθῆται εἰς τοὺς ἀγγέλους τὰ πρωτεῖα, ἐκεῖ ἔδιδε κ' ἔπερνε μία ἀφροπλάσμενη ξανθὴ, ἡ ὁποία μέχρι μονομηνίας ἀγαπᾷ νὰ εὐφρολογῇ καὶ εἰρωνεύηται. Ἐκεῖ κτλ.

Μάριος.

ΠΩΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΟΜΟΓΕΝΕΙΣ

Ποῖαν ἐντύπωσιν θὰ σᾶς ἔκαμνεν ἱατρὸς ζητῶν νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ φαρμακοποιῶν, δικηγόρος καταφεύγων εἰς συμβολαιογράφον διὰ τὴν ὑπόθεσίν του, ἱερεὺς ζητῶν τὴν εὐλογίαν δημίου, ὁ Κασσιμάτης ἐρωτῶν τὸν Στουρνάραν περὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ συντάγματος καὶ ὁ κ. Ρενιέρης διδασκόμενος παρὰ τῷ κ. Βαλῶσῃ τὴν τραπεζιτικὴν θεωρίαν; — Ἐξαίρεσιν τοῦ κανόνος ἀποτελοῦσιν ὁ Τσιβανόπουλος δυνάμενος νὰ διδαχθῇ ἱστορίαν παρ' ὑποδηματοποιῶν καὶ ὁ Πατσόπουλος παρὰ Βουρδούση.

Τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν μᾶς ἔκαμνεν ὁ τελευταῖος Ἀσμοδαῖος ἐπικαλεσθεὶς τὰ γέλοια καὶ τὴν ἐνασχόλησιν ὄλων τῶν σατυρικῶν ἐφημερίδων μὲ τὰ ὡς ἀπὸ Δὲ Κᾶστρου γραφίδος ἀπορρέοντα ὑψηλοτραγικὰ σχόλιά του περὶ τοῦ μασκαρευμένου χοροῦ τοῦ κ. Μελά. Μεθ' ὅλας τὰς συμπαθείας μας πρὸς τὴν μολυβδίδα τοῦ Ἀσμοδαίου, δὲν δυνάμεθα νὰ μὴ διαπραξώμεν ἐλαφρὰν ἀμαρτίαν γελῶντες ὀλίγον μὲ τὴν ὁμογενικὴν πεζογραφίαν του.

Ὁ μασκαροχορὸς τοῦ κ. Μελά ὀνομάζεται «ὑψηλότερον εἶδος διασκεδάσεως, οὐδὲν κοινὸν ἔχων πρὸς τὴν ὀργιαστικὴν τῶν ἀρχαίων Κροτίων εὐθυμίαν». Τί κρίμα ποῦ δὲν ἐγεννήθη τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ὁ κ. Μελάς νὰ κανονίσῃ τὰ Κρόνια σύμφωνα μὲ τὸν Γεροστάθη.

Τοῦ Μασκαροχοροῦ τοῦ κ. Μελά κατὰ τὸν Ἀσμοδαῖον, «προορισμὸς εἶναι ἡ ικανοποίησις τοῦ ἐν πάσῃ ἀνθρωπίνῃ καρδίᾳ ἐνυπάρχοντος αἰσθήματος ἐκείνου, ἐξ οὗ στενοχωρούμεθα καὶ ἀδημονοῦμεν, συγκρίνοντες τὸ ἀπεριόριστον τῶν ἐφέσεων ἡμῶν πρὸς τὸ ἐλάχιστον ποσὸν τοῦ χρόνου καὶ τοῦ τόπου, τὸν ὁποῖον κατέχομεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.» (Τί λέει;)

Ἐδῶ ὁ κ. Μελάς γράφει μετνημφισμένως εἰς Ναπολέοντα, τὸν ὁποῖον δὲν τὸν χωρεῖ ὁ κόσμος.

«Ἐκαστος ἡμῶν—ἐξαιρουμένη ὁ Ἀσμοδαῖος—καταδικάζεται νὰ ὀρύσῃ ἐπιπλέον καὶ μονοτόνως τὸν αὐλακα αὐτοῦ ἐν τῷ αἰῶνι ἐν ᾧ ἐγεννήθη, οἱ δὲ πλεῖστοι καὶ ἐν ὀρισμένῃ τινι τῆς γῆς γωνίᾳ» (δηλαδή εἰς οὐρητήριον).

Οἱ δὲ πόνοι καὶ μόχοι τοῦ κ. Μελά, δι' οὓς ἀναστενάζει, εἶναι ἡ μεγάλη δυσκολία μεθ' ἧς ἐκέρδισεν εἰς Λαχεῖον καὶ ἐπλούτισεν.

Τώρα ἔρχεται καὶ ἡ σειρά τοῦ Δὲ Κᾶστρου:

«Πρὸς ἀνακούφισιν τοῦ τοιοῦτου χρονικοῦ καὶ τοπικοῦ ζυγοῦ οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν μέσον πληρὸν τοῦ πτερυγίσματος τῆς φαντασίας, τῆς μόνῃς δυναμένης νὰ πλανηθῇ ἀπεριό-

ρίστως εἰς παρωχημένους αἰῶνας καὶ ἀπέχοντας τόπους, διὰ τῆς ποιήσεως τῆς τέχνης καὶ τῆς ἱστορίας.»

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχουν μὲ τῆς γυμναῖς γάμπαις τοῦ Μελά τῇ ἐσπέρᾳ ἐκείνῃ οὐδὲ τὴν σχέσιν ἣν εἶχε τὸ Ἔρα τοῦ ψαλλόμενον ὑπὸ τοῦ Δὲ Κᾶστρου μὲ τὴν μάρτυρα Αἰκατερίνην.

«Ἐπιτυχὴς μετνημφισμένων χορὸς δύναται μέχρι τινος νὰ συζύξῃ τὴν ἐκ τῆς πολυτελείας, τῆς μουσικῆς, τῶν ἡδυσμάτων, τοῦ καμπανίτου καὶ τῶν γυμνῶν ὤμων μέθην τῶν αἰσθήσεων μετὰ τῆς ὑψηλῆς ἐκείνης ἡδονῆς, ἣν αἰσθάνεται ὁ θεωρῶν ἔργον καλλιτέχνου ἢ στρέφον σελίδας τοῦ Οὐγῶ καὶ Βαλτερσκόττου.»

Σελίδες Οὐγῶ ἦσαν τὰ καλαβρέζικα τοῦ κ. Ἀννίνου, τὰ βρακκία τοῦ Κησιλάραγα, ὁ ἐρυθρὸς Σταυρὸς τοῦ κ. Τσιγγροῦ καὶ τὰ ἐσώβρακκα τοῦ κ. Νεγροπόντη!

ΑΝΑ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑΝ.

BARI 25)6 Φεβρουαρίου 1882.

Carnevale.

Εὐοῖ! εὐοῖ! Ἐπὶ τὴν ῥάχιν κολεοπτέρου τεραστίως ἀπογιγαντωθέντος, εὐτραπέλως τὰς μακρὰς καὶ ὀξείας πτέρυγας τείνοντος καὶ τὰ κέρατα ἀνακινούντος, μειδιῶσα ἡ Τρέλλα ὡς Ζεὺς ἐπὶ τὸν Ἀετὸν ἐπικαθημένη φέρεται. Ἐρυθρὸν Φρύγιον πηλίδιον συνέχει τὴν εἰς μαῦρα κύματα ἀπειλοῦσαν νὰ καταρρεύσῃ κόμην τῆς καὶ ὑπὲρ αὐτὸ ὁ βραχίον ἀνατεινόμενος ἐπισείει τὸν ἀφρόνεντα κεραυνὸν τῆς, καμπανίτου κύλικα.

Ἀπὸ τῶν ὀνύχων τοῦ φέροντος τὴν θεὰν οὐμοριστικοῦ Πηγάσου ἀφθεῖς, ἀνατετραμμένος καταπίπτει κάλαθος, ἀφ' οὗ ὁ κυκεὼν τῶν μασκαράδων ἀδιάγραπτος, ἀπειροπαίκιλος, μυριόχρους, ὄνειρώδης, ἐκχέεται, σπενδονίζεται, αἰωρεῖται, καταρρέει ὡς συνεχὲς ἀκράτητον παροφροσύνης κύμα, πλημμυροῦν τὸ πελώριον πρόγραμμα δι' οὗ τὸ κομητάτον τῶν ἀποκρέω ἐν Ῥώμῃ διαγγέλλει τὰς ἀρχομένας ἡδὴ ἐορτάς.

Τέσσαρα μεγάλα θεάτρα ἐν Ῥώμῃ, ναοὶ νῦν ἱεροὶ τῇ Τρέλλᾳ, ἀναπεταννύσι τὰς ἐκυτῶν πύλας κατὰ μεσονύκτιον εἰσδεχόμενα τὰ πλήθη τῶν εὐθύμων καὶ ἡδονῆν ὀργάνωντων Κυρήτων. Ἱπποδρόμια, προσωπιδοφῶν περιπατοῖ, μάχαι δι' ἀνθέων καὶ διὰ γυψίνων σφαιριδίων (coriaudali), ὑπαιθροὶ χοροὶ, νυχτερινὰ ὑπὸ ἡλεκτρικὸν φῶς θεάματα, λαχεῖα καὶ ἐπὶ πᾶσι τούτοις καὶ πάλιν καὶ οἱ μόνοι αὐτοὶ ἀρκοῦντες χοροὶ προσωπιδοφῶν ἐν τοῖς θεάτροις. Ἰδοὺ τί συμβαίνει ἐν Ῥώμῃ.

Ἐν Νεαπόλει τὰ αὐτὰ μετὰ μειζονος δόσεως ζωηρότητος καὶ μεσημβρινωτέρως διαχύσεως. Ἐν Μεδιολάνοις τὰ αὐτὰ μετὰ πλείονος εὐφυίας καὶ φιλοκαλίας ἐν Φλωρεντίᾳ ἐπίσης, ἀλλὰ ψυχρότερα, ἐπιστημώτερα, καὶ ἥττον παταγώδη, ἐν Τουρίνῳ τὰ αὐτὰ ἀπλούστερα, θετικώτε-

ρα, ἐν Βενετίᾳ κομψότερα, χαριέστερα, ἐν Bari... τίποτε.

Εἰς προγράμματα μόνον βλέπομεν, καὶ τὰς ἀποκρέω-
τημῶν πληροῦσιν αἱ ἀπὸ Ῥώμης καὶ Νεαπόλεως γελοῦσαι
ἡχοὶ καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἀναπολήματα.

Ἄλλ' ἄγε δὴ! θ' ἀποπτῶ εἰς Νεάπολιν καὶ ἐπὶ μίαν
τούλάχιστον νύκτα ὑπὸ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ Σάν
Κάρλο ἐν μέσῳ τοῦ μαγικοῦ κόσμου, ὃν φαντάζομαι ἤδη,
θὰ κινήσω τοὺς πόδας μου, θὰ ἐναγκαλισθῶ τὴν τρέλ-
λαν, καὶ τὴν ἐπ' ἀφροροῦντος ποτηρίου σκιρτῶσαν,
ἐκλείπουσαν φαντασμαγορίαν τοῦ περιφήμου Σαγκαρλείου
negligione θὰ πειραθῶ νὰ συλλάβω καὶ ἀδεξίως διὰ τὰς
στήλας τοῦ *Mη Χάρεσαι* ν' ἀντιγράψω.

Ἀγασίλαος.

ΧΙΟΝΙΑΙΣ.

Οἱ τυφλοὶ δὲν ἔπρεπε ποτὲ νὰ δέχωνται συναλλάγματα
ἐφ' ἑαυτοῖς.

Ἐὰν οἱ κ.κ. φοιτηταὶ δὲν γνωρίζουσι πολὺ τὸν ἔρωτα
τῆς μελέτης, γνωρίζουσιν ὅμως κάλλιστα τὴν μελέτην
τοῦ ἔρωτος.

Τὰ συνοικέσια διδοῦνται τὰ ῥήματα· διαιροῦνται καὶ
αὐτὰ, εἰς ὁμαλὰ καὶ ἀνὴρμαλα.

Ἐὰν εὕρισκον ἀνθρωπὸν τινα πρὸ τῶν ποδῶν σας—ἐ-
λεγεν ἀνεκτικώτατος σύζυγος εἰς τὴν κυρίαν του—θὰ
τὸν ἐξελάμβανον ὡς τὸν ὑποδηματοποιόν σας καὶ δὲν
θὰ μιλοῦσα γρύ.

Ἐὰν ἡ ζωὴ καταντήσῃ ποτὲ φορτίον δι' ἐμέ, θὰ πλη-
ρώσω μίαν μάγκαν νὰ μοῦ τὴν σηκώῃ.

Ἐὰν δὲν ὑπῆρχον κακίαι, ἡ ἀρετὴ δὲν θὰ ἦτο γνωστὴ.
Ἡ ἀρετὴ λοιπὸν, ἵνα ἐκτιμηθῇ, ἔχει ἀνάγκην τῆς κα-
κίας· αὐτὸ δὲν τῇ περιποιεῖ πολλὴν τιμὴν.

Ἐν τῷ ἔρωτι, ἡ γυνὴ ὁμοιάζει κλειδοκύμβαλον, τὸ ὁ-
ποῖον χαρίζει τὴν μελωδίαν του μόνον εἰς ἐκεῖνον ὅστις
εἰξεύρει νὰ τὸ παίζει καλᾶ.

Ὁ Πυθαγόρας, λύσας ἐπὶ τέλους δύσκολόν τι πρόβλη-
μα, ἐθυσίασε ἐκατόμβην τοῖς θεοῖς. Διὰ τοῦτο ὁσάκις ἡ
ἐπιστήμη ἀνακαλύπτει νέον τι, τὰ βώδια φοβοῦνται.

Τὰ ζῶα ἐπλάσθησαν πρὸ τοῦ ἀνθρώπου. Ἴδου διὰ τί
προτιμῶνται πάντοτε εἰς τὴν ἐλληνικὴν διπλωματίαν.

Πολὺ εὐκολώτερον εἶναι τις εὐφυὴς εἰς στιγμὰς ἢ
πάντοτε· διὰ τοῦτο εὐκολώτερον γίνεσθαι ἐραστής ἢ σύ-
ζυγος.

Προτείνω ἀμοιβὴν γενναίαν εἰς ὃν τινα μοῦ λύσῃ τὰς
ἐξῆς ἀπορίας :

Διατί λέγομεν ζεστήν τὴν χιόνα ποῦ σοῦ φέρνει τούρ-
τουρα ; φρέσκο τὸ ψωμί ποῦ σοῦ καίει τὰ δάκτυλα ;
λευκῶμα βιβλίον καταμουνδζουρωμένο ἀπὸ ποιητὰς καὶ
ζωγράφους ;

Μολονότι φλέγομαι ἐκ τῆς ἐπιθυμίας νὰ γίνω πλού-
σιος, παγῶν ὅμως ἀπὸ τὸ κρύο.

Καὶ ὁ ἀσθενέστερος τῶν ἀνθρώπων δύναται νὰ γίνῃ
Μακιάτης . . . ἀπὸ χρέη.

Εἰς τὴν κοινωνίαν ἐμπνέει περισσοτέρην φρίκην ὁ
ἔχων μίαν κηλίδα ἐπὶ τοῦ πανταλωνίου ἢ ὁ ἔχων πολλὰς
κηλίδας ἐπὶ τῆς συνειδήσεως.

Ἐκατὸν φωτίζονται ἰδέαι δὲν φωτίζουν ὡς ἓν καὶ μόνον
κηρίον.

Fra Diavolo

Εἰς τὸ κατάστημα Παναγλῆ

πλὴν τῆς μεγάλης συλλογῆς **δομῶν, στολῶν, κο-
στουμῶν Μασκὸς**, καὶ ἄλλων εὕρισκονται ἀπὸ τῆς
παρελθούσης ἐβδομάδος καὶ

ΩΡΑΙΟΤΑΤΑΙ ΣΤΟΛΑΙ ΔΙ' ΑΝΔΡΑΣ

χρησιμεύσασθαι καὶ ἐν τῷ μασκαροχορῷ τῆς κυρίας Μελα.
Ἰδίως μία καλαθρέζικη εἶναι ἀπαράμιλλος.

ΕΤΙ

Ὅλα τὰ εἶδη τοῦ Κοτιλλιῶν καὶ decorations.

ΠΕΡΡΟΥΚΕΣ

ΔΙΑ ΧΟΡΟΥΣ ἐκόμισε παρισινω-
τάτας ὁ Κομμωτὴς τοῦ Θεάτρου

ΛΕΟΥΣΗΣ

(Ὁδὸς Σταδίου, ἀπέναντι τῶν βασιλικῶν
Σταύλων.)

Τύποις «ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ»